

דף קט.

עין משפט א.ב.ג. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ד ה"ז

כָּבֵר בְּאַרְנוֹי שֶׁעוֹשֶׂה בֵּית חוּץ לַמִּקְדָּשׁ לְהִקְרִיב בּוֹ קִרְבָּנוֹת אֵינוֹ כְּבֵית עֲבוּדָה זָרָה וְהַאֲמִיר הָרִי עָלֶי עוֹלָה שְׂאֵקְרִיבָנָה בַּמִּקְדָּשׁ וְהִקְרִיבָהּ בְּבֵית זֶה לֹא יֵצֵא. שְׂאֵקְרִיבָנָה בְּבֵית זֶה וְהִקְרִיבָהּ בַּמִּקְדָּשׁ יֵצֵא. וְאִם הִקְרִיבָהּ בְּאוֹתוֹ הַבֵּית יֵצֵא. הָרִי הוּא כָּמִי שֶׁנֶּדֶר עוֹלָה עַל מִנְתָּ שְׁלֹא יִתְחַיֵּב בְּאַחֲרֵיוֹתָהּ וְעֲנוּשׁ כָּרַת עַל הַעֲלִיתָהּ בַּחוּץ. וְכֵן אִם אָמַר הָרִינִי נֶזֶר עַל מִנְתָּ שְׂאֵגִלַח בְּבֵית זֶה. אִם גִּלַח שָׁם יֵצֵא. הָרִי הוּא כָּמִי שֶׁנֶּדֶר לְצַעַר עֲצָמוֹ וְהָרִי צַעַר עֲצָמוֹ וְאֵינָהּ נְזִירוֹת:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ט הי"ד

מִי שֶׁעָבַר וְעָשָׂה בֵּית חוּץ לַמִּקְדָּשׁ לְהִקְרִיב בּוֹ קִרְבָּנוֹ לְשֵׁם אֵינוֹ כְּבֵית עֲבוּדָה זָרָה וְאֵף עַל פִּי כֵן כָּל כֹּהֵן שֶׁשָּׂמַשׁ בְּבֵית כְּזֶה לֹא יִשְׁמַשׁ בַּמִּקְדָּשׁ לְעוֹלָם. וְכֵן כָּלִים שֶׁנִּשְׁתַּמְּשׁוּ בָּהֶן שָׁם לֹא יִשְׁתַּמְּשׁוּ בָּהֶן בַּמִּקְדָּשׁ לְעוֹלָם

ו. כסף משנה: כבר ביארנו. בסוף הלכות ביאת המקדש: והאומר הרי עלי עולה שאקריבנה במקדש וכו' עד ואינה נזירות. משנה וגמרא בסוף מנחות (דף ק"ט):

ז. כסף משנה: מי שעבר ועשה בית חוץ למקדש וכו'. משנה בסוף מנחות (דף ק"ט) הכהנים ששימשו בבית חונוי לא ימשו במקדש. ומ"ש וכן כלים שנשתמשו בהם שם לא ישתמשו בהם במקדש לעולם אלא יגזזו. בפרק רבי ישמעאל (ע"ז דף נ"ב) בעיא דאיפשיטא. ומ"ש ויראה לי שאם עבד כהן ששימש שם במקדש לא פסל. טעמא דמסתבר הוא דכיון דמשום קנסא הוא דמיפסלי כדאמרינן בפ' רבי ישמעאל בדיעבד אין לקנסם:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

אֵלָא יִגְנֹזוּ. וַיֵּרָאָה לִי שָׂאֵם עֹבֵד כֹּהֵן שֶׁשָּׁמַשׁ שָׁם בַּמִּקְדָּשׁ
לֹא פָסֹל:

עין משפט ה.ו.ז. הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ט הי"ג

כָּל כֹּהֵן שֶׁעָבַד עֲבוּדָה זָרָה בֵּין בְּמִזִּיד בֵּין בְּשׁוּגָג אֶף
עַל פִּי שְׁחָזַר בְּתִשּׁוּבָה גְמוּרָה הָרִי זֶה לֹא יִשְׁמַשׁ בַּמִּקְדָּשׁ
לְעוֹלָם שֶׁנֶּאֱמַר וְלֹא יִגְשׁוּ אֵלַי לְכַהֵן לִי. אֶחָד הָעוֹבֵד
אוֹתָהּ בְּשִׁירוֹת כְּגוֹן שֶׁנַּעֲשֶׂה כְּמֶר לַעֲבוּדָה זָרָה אוֹ
הַמִּשְׁתַּחֲוֶה לָהּ אוֹ הַמוֹדֶה בָּהּ וְקִבְּלָהּ עָלָיו בְּאַלּוּהַּ הָרִי
זֶה פָסוּל לְעוֹלָם. עֹבֵר וְהַקָּרִיב אֵין קָרְבָּנוֹ רֵיחַ נִיחּוּחַ אֶף
עַל פִּי שֶׁהָיָה שׁוֹגֵג בְּעֵת שִׁשִּׁירָתוֹ אוֹ שֶׁהִשְׁתַּחֲוָה אוֹ
שֶׁהוֹדָה. אֲבָל הַשּׁוֹחֵט לַעֲבוּדָה זָרָה בְּשׁוּגָג אִם עֹבֵר
וְהַקָּרִיב קָרְבָּנוֹ רֵיחַ נִיחּוּחַ וְנִתְקַבֵּל שֶׁהָרִי לֹא שִׁירָתוֹ וְלֹא

ח. כסף משנה: כל כהן שעבד ע"ז בין במזיד בין בשוגג וכו' ה"ז לא ישמש במקדש לעולם
וכו'. בסוף מנחות (דף ק"ט:) איפליגו רב נחמן ורב ששת בעבד בשוגג ופסק כרב
ששת דהלכתא כוותיה באיסורי. ומה שכתב אחד העובד אותה בשירות כגון שנעשה כומר לע"ז
או המשתחוה לה או המודה בה וקבלה עליו באלוה הרי זה פסול לעולם עבר והקריב אין קרבנו
ריח ניחוח אע"ג שהיה שוגג בעת ששרת וכו'. גם זה שם פלוגתא דרב נחמן ורב ששת בהיה
שוגג ופסק כרב ששת. ומ"ש אבל השוחט לע"ז בשוגג אם עבר והקריב קרבנו ריח ניחוח. שם
אמר רב יהודה כהן ששחט לע"ז קרבנו ריח ניחוח משום דכתיב יען אשר ישרתו אותם
לפני גלוליהם וכו' ולא יגשו אלי לכהן לי אי עבד שירות אין שחיטה לאו שירות הוא וגבי
פלוגתא דרב נחמן ורב ששת בשגג בזריקה לע"ז א"ר נחמן מנא אמינא לה דתניא וכפר
הכהן על הנפש השוגגת בחטאה בשגגה מלמד שהכהן מתכפר ע"י עצמו (בעון ע"ז) במאי
אילימא בשחיטה מאי איריא שוגג אפי' מזיד נמי אלא לאו בזריקה ורב ששת אמר לך
לעולם בשחיטה ובמזיד לא נעשה משרת לע"ז ואע"ג דפשטא דברייתא משמע שהוא
מתכפר על ידי עצמו אפילו לכתחילה סובר רבינו דמכיון דרב יהודה נקט קרבנו ריח ניחוח
דמשמע אם עבר והקריב נתקבל אבל לכתחלה לא יקריב אית לן לפרושי דברייתא נמי
מתכפר ע"י עצמו בדיעבד קאמר:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהוד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

נַעֲשֶׂה כְּמֹר אֶלָּא שְׁחַט בְּלִבְד וְהוּא שׁוֹגֵג וְאַף עַל פִּי כֵן
לְכַתְּחִלָּה לֹא יַעֲבֹד:

דף קט:

הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ט הי"ג. עיין משפט א.ב.
עיין לעיל דף קט. עיין משפט ה.ו.ז.